



# GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 07 kwietnia 2026 r.

DOOŚ-WDŚII.420.13.2025.MB.25

## DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz art. 84 i art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, ze zm.), dalej u.o.o.ś., po rozpatrzeniu odwołań [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] z 9 maja 2025 r., od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie z 15 kwietnia 2025 r., znak: WOOŚ.420.6.2023.LP, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Rozbudowa drogi krajowej nr 74 na odcinku od ronda węzła „Zamość Wschód” do włączenia w istniejący przebieg z uwzględnieniem budowy wiaduktu nad linią kolejową nr 72”,

**utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

## Uzasadnienie

Pismami z 22 lutego 2023 r., nr ref: KW\_211\_2023\_2S6P, Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dalej GDDKiA, wystąpił do Wójta Gminy Sitno z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla cytowanego w sentencji przedsięwzięcia oraz nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Pismem z 3 marca 2023 r., znak: GK.6220.1.2023, Wójt Gminy Sitno, na podstawie art. 65 § 1 i art. 19 k.p.a., przekazał ww. wnioski według właściwości do RDOŚ w Lublinie, stwierdzając, że nie jest organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przedmiotowej sprawie. RDOŚ w Lublinie, nie zgadzając się ze stanowiskiem Wójta Gminy Sitno, wnioskiem z 5 kwietnia 2023 r., znak: WOOŚ.420.6.2023.LP, wystąpił do Naczelnego Sądu Administracyjnego o rozstrzygnięcie sporu o właściwość. NSA, postanowieniem z 30 czerwca 2023 r., sygn. akt: III OW 86/23, wskazał RDOŚ w Lublinie jako organ właściwy do rozpoznania sprawy o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Decyzją z 15 kwietnia 2025 r., znak: WOOŚ.420.6.2023.LP, na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz p, art. 84, art. 85 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś. oraz art. 104 i art. 108 k.p.a., RDOŚ w Lublinie stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, określił środowiskowe uwarunkowania dla przedmiotowego przedsięwzięcia, a

także nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. Wnioskiem z 6 maja 2025 r. inwestor zwrócił się do organu o sprostowanie omyłki pisarskiej w decyzji z 15 kwietnia 2025 r. Postanowieniem z 22 maja 2025 r., znak: WOOŚ.420.6.2023.LP, RDOŚ w Lublinie, na podstawie art. 113 § 1 k.p.a., sprostował oczywista omyłkę pisarską w pkt II.27 decyzji oraz odmówił korekty zapisów w uzasadnieniu rozstrzygnięcia.

Od ww. decyzji, pismami z 9 maja 2025 r., odwołania od decyzji RDOŚ w Lublinie z 15 kwietnia 2025 r. wnieśli: ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ oraz ██████████. Następnie ██████████ pismami z 22 maja 2025 r., 2 lipca 2025 r. oraz 12 września 2025 r. uzupełnił wniesione odwołanie.

Z uwagi na fakt, że ze zgromadzonych przez organ pierwszej instancji akt sprawy nie wynikało jednoznacznie, aby wskazane powyżej osoby posiadały prawo rzeczowe do nieruchomości znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, GDOŚ, pismami z 24 lipca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.13.2025.MB.1-5, wezwał skarżących do wskazania posiadanego prawa rzeczowego, statuującego przymiot strony postępowania.

W odpowiedziach na ww. wezwanie, złożonych 4 i 8 sierpnia 2025 r., ██████████ ██████████, ██████████ oraz ██████████ przedłożyli dokumenty/informacje potwierdzające posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Natomiast z uwagi na fakt, że odpowiedź ██████████ z 8 sierpnia 2025 r. nie wypełniała ww. wezwania, organ, pismem z 11 grudnia 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.13.2025.MB.13, ponownie wezwał odwołującą się do wskazania posiadanego prawa rzeczowego statuującego przymiot strony postępowania. 19 grudnia 2025 r. odwołująca się przedstawiła dokument potwierdzający posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości znajdującej się na obszarze, na którym będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Jak wynika z powyższego, wymienionym odwołującym przysługuje status stron postępowania.

Mając na uwadze fakt, że liczba stron w postępowaniu wynosiła więcej niż 10, decyzja została doręczona stronom postępowania zgodnie z art. 49 § 1 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś., przez publiczne obwieszczenie. Obwieszczenie RDOŚ w Lublinie z 23 kwietnia 2025 r., znak: WOOŚ.420.6.2023.LP, zostało upublicznione na tablicach ogłoszeń: RDOŚ w Lublinie (od 24 kwietnia 2025 r. do 9 maja 2025 r.) oraz Urzędu Gminy Sitno (od 24 kwietnia 2025 r. do 12 maja 2025 r.), a także zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej ww. urzędów. W związku z powyższym, ostatnim dniem na wniesienie środka zaskarżenia był 23 maja 2025 r. Zatem wniesione 9 maja 2025 r. odwołania zostały wniesione w ustawowym terminie, przewidzianym w art. 129 § 2 k.p.a.

Nie zgadzając się z zaskarżonym rozstrzygnięciem, odwołujący podnieśli następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 7 oraz 8 k.p.a. poprzez brak uwzględnienia przy wydawaniu zaskarżonej decyzji interesu społecznego oraz zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, o czym świadczy m.in. brak wszechstronnego rozważenia stanu faktycznego sprawy oraz oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach niezajdujących potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a w szczególności wydanie decyzji pomimo wskazanych przez mieszkańców przeciwwskazań do jej wydania;

2. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 13 u.o.o.ś. poprzez błędne przyjęcie przez organ pierwszej instancji, że przedmiotowe przedsięwzięcie jest samodzielną inwestycją, a nie jest częścią inwestycji pn.: „Budowa drogi ekspresowej S 17 (Warszawa) Zakręt – Lublin – Zamość – Hrebenne (Lwów) na odcinku Piaski Hrebenne (granica Państwa)”, co skutkowało brakiem przeprowadzenia oceny rzeczywistego oddziaływania inwestycji na środowisko;
3. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 13 oraz art. 63 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 3 i 3a u.o.o.ś. z uwagi na przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzenia przez inwestora oceny oddziaływania na środowisko, dalej ooś, pomimo tego, że zakres oddziaływania faktycznie przewidzianego do realizacji przedsięwzięcia (jako całości) przemawiał za nałożeniem na inwestora takiego obowiązku, bowiem przedmiotowe przedsięwzięcie stanowi część inwestycji, dla której istnieje obowiązek przeprowadzenia ooś;
4. art. 71 ust 1 u.o.o.ś poprzez wydanie decyzji, która nie określa faktycznych parametrów i faktycznej skali inwestycji, a w szczególności wpływu na środowisko;
5. art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 107 § 1 k.p.a. z uwagi na brak przeprowadzenia przez organ postępowania dowodowego/wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do ustalenia, że przedsięwzięcie jest częścią inwestycji polegającej na budowie S17 pomimo tego, że właściwa dokumentacja, tj. decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach dla budowy drogi S17 znajdowały się w aktach sprawy, a także poprzez brak przeprowadzenia analizy sprawy i wskazania, że pomiędzy przedmiotowym przedsięwzięciem a budową drogi S17 istnieje powiązanie technologiczne powodujące, że nie powinno ono zostać podzielone;
6. art. 79 u.o.o.ś. poprzez pominięcie udziału społeczeństwa, to jest zignorowanie wniosków mieszkańców o przeprowadzenie inwestycji poza terenem zabudowanym;
7. wydanie decyzji sprzecznej z obowiązującym prawem, ponieważ dla nowych inwestycji drogowych mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko przewidziane jest przeprowadzenie szczegółowej oceny na podstawie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport;
8. powstanie dodatkowych zanieczyszczeń powietrza oraz innych zanieczyszczeń, m. in. w trakcie eksploatacji i utrzymania drogi w sezonie zimowym;
9. stwierdzenie przez Wody Polskie braku podstaw do przygotowania raportu oraz wydanie przez Dyrektora Zarządu Zlewni w Zamościu decyzji dotyczącej pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych oraz usługi wodne w związku z planowaną inwestycją polegającą na rozbudowie drogi krajowej nr 74 Zamość — Miączyn od km 277+200 do km 281+380 i od km 282+526 do km 285+600;
10. nieprzedstawienie przez inwestora i wykonawcę pełnych informacji w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, dalej kip, i odpowiedziach na uwagi kierowane przez mieszkańców do RDOŚ w Lublinie, ogólne i wybiórcze odpowiedzi na uwagi składane przez mieszkańców i strony postępowania, uzupełnianie kip w sposób uniemożliwiający śledzenie zmian, a także wydanie decyzji bez możliwości odniesienia się do ostatniej odpowiedzi inwestora na złożone uwagi;

11. brak informacji na temat rodzaju podłoża gruntowego, wejście na posesje skarżącego i dokonanie odwiertu bez jego zgody oraz nieudostępnienie informacji o miejscach prowadzenia prac geologicznych, nieuwzględnienie wyników prac geologicznych w kip;
12. powierzchowne i bardzo ogólne podejście inwestora do przygotowania inwentaryzacji przyrodniczej;
13. zastosowanie w trakcie przygotowania dokumentacji do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wielu odstępstw od obowiązującego prawa drogowo – budowlanego;
14. wątpliwości co do kwestii bezpieczeństwa i płynności ruchu drogowego po zrealizowaniu rozbudowy DK 74, zagęszczenia sieci dróg na bardzo małym obszarze oraz niepotrzebnej komplikacji organizacji ruchu spowodowanej budową drogi; powstania kolejnych miejsc kolizyjnych w ruchu drogowym oraz ryzyka potencjalnych kolizji ze zwierzętami;
15. utrudnienie mieszkańcom życia i dostępu do ważnych ośrodków, utrudnienie realizacji potrzeb duchowych mieszkańców z uwagi na obecność inwestycji w bezpośrednim sąsiedztwie kościoła parafialnego, stwarzanie pola do konfliktów społecznych;
16. wyburzenie obiektu usługowego oraz domu jednorodzinnego;
17. narażenie mieszkańców na uciążliwości związane z bliskim sąsiedztwem omawianej inwestycji;
18. wyłączenie z uprawy kilkunastu hektarów dobrej gleby oraz wyłączenie z ekosystemu kilkunastu hektarów terenów biologicznie czynnych;
19. wysokie koszty ekonomiczne i środowiskowe realizacji, eksploatacji i utrzymania inwestycji w wariantcie W1, konieczność budowy i utrzymania dodatkowej drogi dojazdowej o dł. ok. 800 m, równoległej do torów kolejowych, znaczne koszty eksploatacji i utrzymania starodroża;
20. nieprawidłowe ujęcie ochroną chomika europejskiego występującego na terenie inwestycji, powoływanie się w decyzji na konieczność uzyskania decyzji derogacyjnej, co wskazuje, że naruszone zostaną zasady ochrony gatunku; brak w kip wyczerpujących informacji na temat niszczenia nor i siedlisk chomika europejskiego;
21. naruszenie art. 63 ust 1 pkt 2 lit e u.o.o.ś., który stanowi o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przypadku występowania na obszarze prowadzenia inwestycji gatunków zwierząt lub ich siedlisk objętych ochroną, w tym przypadku występowanie chomika europejskiego;
22. naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania w związku z nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności, zastrzeżenia co do uzasadnienia nadania rygoru natychmiastowej wykonalności.

Skarżący wnieśli o:

- uchylenie decyzji RDOŚ w Lublinie z 15 kwietnia 2025 r. w całości wraz z nadanym jej rygorem natychmiastowej wykonalności oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji;
- określenie wytycznych na podstawie art. 138 § 2a k.p.a. w zakresie wykładni przepisów, w szczególności u.o.o.ś w zakresie podziału przedsięwzięcia;

- wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo w toku postępowania do organu wpłynęły pisma z 1 lipca 2025 r., 7 sierpnia 2025 r., 11 sierpnia 2025 r. i 2 grudnia 2025 r. pochodzące od osób nieposiadających przymiotu strony postępowania.

Zawiadomieniem z 16 stycznia 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.13.2025.MB.14, GDOŚ, na podstawie art. 10 k.p.a., poinformował strony postępowania o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Żadna ze stron postępowania nie skorzystała z ww. prawa.

### **GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.**

Przedmiotowe przedsięwzięcie polega na budowie drogi krajowej nr 74, będącej drogą kategorii GP. W zakres przedsięwzięcia oprócz budowy drogi głównej wchodzi także przebudowa dróg poprzecznych krzyżujących się z budowaną drogą krajową, budowa skrzyżowań oraz niezbędnej infrastruktury związanej i niezwiązanej z drogą. Planowana inwestycja polega na: budowie odcinka drogi krajowej, budowie nasypów stanowiących najazd na wiadukt nad koleją, budowie wiaduktu nad linią kolejową nr 72, przebudowie linii elektroenergetycznych, przebudowie sieci gazowej, wodociągowej, kanalizacyjnej, telekomunikacyjnej, budowie kanału technologicznego, budowie odcinków kanalizacji deszczowej, budowie zbiornika retencyjnego wraz z ogrodzeniem, rozbiórce obiektów kubaturowych oraz montażu konstrukcji wsporczych dla oznakowania drogowego oraz montażu barier ochronnych. Elementy te realizowane będą w związku z "Budową drogi ekspresowej S17 Piaski - Hrebenne, Odcinek realizacyjny nr 6: węzeł "Zamość Wschód" wraz z węzłem - węzeł „Zamość Południe" wraz z węzłem dł. ok. 12,430 km".

Biorąc pod uwagę powyższe, przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 ust.1 pkt 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.), dalej r.o.o.ś.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś., przedsięwzięcie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a i p ustawy z dnia 3 października 2008 r., w przypadku dróg i przedsięwzięć polegających na zmianie lub rozbudowie przedsięwzięć dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Powyższe uzasadnia, z uwagi na brzmienie art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., właściwość rzeczową i instancyjną GDOŚ w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje

stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Po przeanalizowaniu zgromadzonych przez RDOŚ w Lublinie akt sprawy GDOŚ uznał, że dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ utrzymał ww. decyzję w mocy.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przeprowadzenie oceny oddziaływania analizowanego przedsięwzięcia na środowisko nie jest obligatoryjne. Ocena taka jest przeprowadzana wówczas, gdy obowiązek jej przeprowadzenia zostanie stwierdzony przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie art. 63 ust. 1 tej ustawy. Stwierdzając obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, organ uwzględnia łącznie kryteria wskazane w powyższym przepisie, obejmujące rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, jego usytuowanie oraz rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania. Natomiast w przypadku gdy analiza kryteriów wskazanych w przywołanym przepisie wykaże, że przedsięwzięcie nie będzie wywierało znaczącego oddziaływania na środowisko, organ ten, na podstawie art. 84 ust. 1 u.o.o.ś., stwierdza w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ponadto, zgodnie z dyspozycją art. 84 ust. 1a u.o.o.ś., organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c powyższej ustawy, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c u.o.o.ś. Z kolei stosownie do treści art. 85 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś., decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia, przy czym uzasadnienie to, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów k.p.a., powinno zawierać – w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś., uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia omawianej oceny. Zatem jak wynika z powyższego, w uzasadnieniu decyzji organ powinien wskazać wszelkie okoliczności, które w świetle kryteriów zdefiniowanych przez ustawodawcę, jednoznacznie dowodzą, iż ewentualne następstwa spowodowane realizacją planowanego przedsięwzięcia nie będą miały znaczącego negatywnego wpływu na środowisko. Podkreślenia wymaga również, że organ rozstrzygając o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niejako przesądza, że realizacja

planowanego przedsięwzięcia nie niesie za sobą skutków w postaci znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko. Tym samym określenie wymagań wskazanych w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c u.o.o.ś oraz nałożenie obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c przywołanej ustawy, należy rozważać w kontekście wskazywania takich rozwiązań, których zastosowanie w sposób bezsprzeczny pozwala na stwierdzenie braku takich znacząco negatywnych oddziaływań. Pewność wyeliminowania oddziaływań, które mogłyby mieć charakter znacząco negatywny, może stanowić okoliczność do stwierdzenia, że realizacja planowanego przedsięwzięcia nie wymaga przeprowadzenia oceny. W ramach dostępnej organowi wiedzy posiadanej z urzędu oraz na podstawie zgromadzonych akt sprawy, w tym stanowisk organów współdziałających, organ rozstrzyga, że nakładane obowiązki zapewnią niewystąpienie znacząco negatywnych oddziaływań. Możliwość nałożenia obowiązków w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdy nie będzie przeprowadzana ocena, jest przeznaczona przede wszystkim dla przedsięwzięć, co do których organ posiada wiedzę w zakresie generowanych oddziaływań oraz stosowania rozwiązań skutecznie eliminujących lub ograniczających je do poziomu, który można uznać za niepowodujący znaczących negatywnych oddziaływań, a z takim właśnie przedsięwzięciem mamy do czynienia w analizowanej sprawie.

Jak wynika z informacji zawartych na str. 53 kip z grudnia 2023 r. oraz w załączniku graficznym nr 3 do kip, w otoczeniu planowanej inwestycji występują następujące rodzaje terenów chronionych akustycznie:

- tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, dla których wartości dopuszczalne poziomu dźwięku wynoszą 61 dB w porze daytimej oraz 56 dB w porze nocnej;
- tereny zabudowy zagrodowej, dla których wartości dopuszczalne poziomu dźwięku wynoszą 65 dB w porze daytimej oraz 56 dB w porze nocnej.

Źródłem hałasu wytwarzanego na etapie realizacji przedsięwzięcia będą maszyny i urządzenia budowlane oraz pojazdy ciężarowe dowożące na teren budowy niezbędne materiały. Czas tego oddziaływania będzie ściśle ograniczony do czasu trwania prac budowlanych. Natomiast etap eksploatacji inwestycji będzie się wiązać z emisją hałasu pochodzącego z poruszających się pojazdów, powstałego wskutek pracy silnika, opływu powietrza wokół obrysu pojazdu, toczenia się kół po nawierzchni jezdni, drgania zużytych bądź nieprecyzyjnie złożonych elementów pojazdu.

Podkreślenia wymaga, że w celu ograniczenia emisji hałasu związanego z funkcjonowaniem przedsięwzięcia, RDOŚ w Lublinie, w pkt. 1) III decyzji z 15 kwietnia 2025 r. wprowadził obowiązek zastosowania ekranów akustycznych w kilometrażu: 280+420-280+476, 281+369-281+440, 281+382-281+532, 281+541-281+598. Dodatkowo w punkcie 2) III zobowiązał wnioskodawcę do zastosowania nawierzchni o właściwościach redukujących hałas o stopniu redukcji hałasu u źródła nie niższym niż 1 dB. Ponadto w części IV decyzji organ pierwszej instancji nałożył obowiązek monitorowania akustycznego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko poprzez prowadzenie cyklicznych pomiarów hałasu w trzech punktach pomiarowych, tj. w km ok. 280 +450 strona lewa, w km ok. 281+530 strona lewa, oraz w km ok. 281+572 strona prawa, z zastrzeżeniem możliwości zwiększenia ich liczby w sposób umożliwiający określenie oddziaływania akustycznego w stosunku do wszystkich

terenów chronionych przed hałasem faktycznie zagospodarowanych znajdujących się w zasięgu oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia.

Podsumowując, realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, po zastosowaniu odpowiednich środków zapobiegawczych nie będzie powodować przekroczeń wartości dopuszczalnych poziomów hałasu na najbliższych terenach chronionych akustycznie, spełniając tym samym wymagania Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112).

Z akt sprawy wynika, że na etapie realizacji przedsięwzięcia podstawowym źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowo – gazowych będzie spalanie oleju napędowego podczas pracy urządzeń i maszyn wykorzystywanych przy budowie (koparki, ładowarki, spychacze, walce drogowe, urządzenia do rozścielania asfaltu, mobilne agregaty prądotwórcze, mobilne sprężarki i inne). Dodatkowa emisja zanieczyszczeń oraz substancji odorotwórczych będzie pochodziła od mas bitumicznych stosowanych do budowy nawierzchni drogowych. W miejscu prowadzenia robót wystąpi także emisja pyłu, związana z wykonywaniem prac ziemnych, poruszaniem się pojazdów po nieutwardzonych drogach gruntowych, jak również z transportem materiałów sypkich. Natomiast działania takie jak dbałość o dobry stan techniczny parku maszynowego czy racjonalne jego wykorzystywanie oraz wysoka kultura wykonywania prac pozwolą zredukować emisję do minimum.

Z uwagi na fakt, że emisja ww. substancji w większości będzie miała charakter niezorganizowany oraz w znacznym stopniu będzie zależna od zmiennych warunków atmosferycznych, jej wielkości są trudne do oszacowania. Jednakże wskazane oddziaływanie będzie miało charakter lokalny i będzie ograniczało się do miejsca prowadzenia prac i jego bezpośredniego otoczenia.

Natomiast na etapie eksploatacji przedsięwzięcia emisja zanieczyszczeń powietrza będzie generowana w wyniku spalania paliw w silnikach pojazdów poruszających się po drodze. Według obliczeń przedstawionych w rozdziale 9 kip z 2023 r., eksploatacja przedsięwzięcia nie spowoduje wystąpienia stężeń ditlenku azotu (przyjętego jako substancja krytyczna kształtująca poziom jakości powietrza w otoczeniu projektowanego odcinka drogi DK74) większych niż obecnie obowiązujące standardy jakości środowiska określone w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. Nr 16, poz. 87) oraz Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2021 r. poz. 845) poza granice terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. Co więcej w wyjaśnieniach do kip przedłożonych do RDOŚ w Lublinie przy piśmie z 5 stycznia 2024 r. wskazano, że dla wariantu inwestycyjnego w odległości 10h (h – wysokość pojedynczego emitora – 0,5 m) czyli 5 m od emitora nie występują przeznaczone do zachowania budynki mieszkalne narażone na przekroczenia wartości odniesienia substancji w powietrzu.

Na etapie realizacji i eksploatacji będą wytwarzane typowe dla tego rodzaju inwestycji odpady.

W związku z tym, w pkt. 29) - 34).III decyzji z 15 kwietnia 2025 r., RDOŚ w Lublinie szczegółowo określił warunki dotyczące gospodarowania odpadami, wskazując sposób magazynowania, zabezpieczania i usuwania powstałych odpadów.

Realizacja zamierzenia nie wiąże się również z możliwością negatywnego oddziaływania na wody powierzchniowe i podziemne, nie spowoduje pogorszenia stanu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych oraz nie stworzy ryzyka nieosiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 960, ze zm.), dalej p.w. Ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że planowana inwestycja nie wpłynie na zmianę w stosunku do obecnie wykorzystywanych ilości: wody, surowców, minerałów, paliw i energii. W opinii GDOŚ realizacja analizowanego przedsięwzięcia nie spowoduje pogorszenia stanu środowiska gruntowo-wodnego.

Planowana inwestycja zlokalizowana będzie poza granicami obszarów podlegających ochronie na mocy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2024 r. poz. 1478, ze zm.), dalej u.o.p. Najbliższym obszarem Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000 jest obszar SOO „Doliny Łabuńki i Topornicy” PLH060087 oraz OSO „Dolina Górnej Łabuńki” PLB060013, oddalone o ok. 3 km od terenu inwestycji. Ze względu na znaczne oddalenie inwestycji od obszarów chronionych, wyklucza się wystąpienie jakiegokolwiek oddziaływania inwestycji na formy ochrony przyrody.

Natomiast jak wynika z przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej, na terenie inwestycji stwierdzono występowanie: kreta (*Talpa europaea*), jeża wschodniego (*Erinaceus roumanicus*) oraz łasicy (*Mustela nivalis*) – objętych ochroną częściową, a ponadto występowanie chomika europejskiego (*Cricetus cricetus*) – objętego ochroną ścisłą.

W związku z powyższym, w pkt 19) II – 25) II decyzji z 15 kwietnia 2025 r. RDOŚ w Lublinie określił warunki i wymagania oraz nałożył obowiązek działań w zakresie ograniczenia negatywnego wpływu inwestycji na populację występującego na terenie inwestycji gatunku objętego ochroną ścisłą. Organ zobowiązał inwestora m.in. do: przenoszenia zagrożonych osobników poza tereny inwestycji pod nadzorem przyrodniczym zgodnie z warunkami określonymi w decyzji derogacyjnej, prowadzenia nadzoru przyrodniczego występowania chomików w granicach inwestycji w trakcie prowadzenia prac związanych z odhumusowaniem i zajęciem terenu. Co więcej, RDOŚ w Lublinie wskazał na konieczność realizacji działań minimalizujących wpływ inwestycji na gatunek poprzez stworzenie przepustu umożliwiającego przemieszczanie się osobników chomika europejskiego. Zgodnie z zaleceniami organu, planowany wiadukt WD-01C również będzie wyposażony wzdłuż przyczółków w dodatkowe rury o średnicy 10 cm z otworami na bokach, rozmieszczonymi co 1 m, które ułatwią przemieszczanie się osobników. Organ zobowiązał inwestora do prowadzenia przez nadzór przyrodniczy monitoringu w okresie realizacji inwestycji w okresach aktywności oraz w przypadku stwierdzenia istniejącego zagrożenia, np. wkraczania osobników na teren budowy, nakazał zastosowanie działań minimalizujących, np. poprzez zastosowanie czasowych ogrodzeń zabezpieczających. Zapewniono również zabezpieczenie studzienek, kolektorów i innych elementów systemu odwodnienia przed możliwością wpadania do nich drobnych

ssaków, płazów i gadów oraz wskazano, aby skonstruować je w taki sposób, by możliwe było samodzielne wydostanie się z nich zwierząt.

Z uwagi na fakt, że projektowana DK74 będzie włączała się w przebieg projektowanej drogi S17, może dojść do potencjalnych oddziaływań skumulowanych w rejonie łącznic i ronda węzła Zamość – Wschód. Jednak równoczesna eksploatacja projektowanej DK74 oraz S17 nie spowoduje przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu z uwagi na brak terenów zabudowanych w miejscu projektowanego ronda oraz emisji gazów i pyłów do powietrza poza granice terenu realizacji przedsięwzięcia.

Planowane przedsięwzięcie nie będzie generowało znaczących zmian w zakresie wielkości emisji zanieczyszczeń do powietrza, hałasu, odpadów czy zanieczyszczeń wód w stosunku do stanu obecnego. Działania te nie wiążą się ze zmianą oddziaływań względem obszarów: wodno-błotnych, o płytkim zaleganiu wód podziemnych, obszarów wymagających specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk, a także siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszarów Natura 2000, obszarów, na których standardy jakości zostały przekroczone, ochrony bezpośredniej ujęć wody, ochrony uzdrowiskowej.

Dodatkowo, jak wynika z przedłożonej dokumentacji, przedmiotowe przedsięwzięcie nie wiąże się z ryzykiem wystąpienia transgranicznych oddziaływań na środowisko oraz ponadnormatywnych oddziaływań skumulowanych wykraczających poza granice obszaru realizacji przedsięwzięcia.

Z powyższych względów w analizowanej sprawie nie było podstaw do stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania analizowanego przedsięwzięcia na środowisko, tym samym rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Lublinie z 15 kwietnia 2025 r. w tym zakresie jest prawidłowe.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez odwołujących się, GDOŚ przedstawia następujące wyjaśnienia.

#### **Ad 1**

Zgodnie z orzecznictwem sądowo – administracyjnym naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. następuje wówczas, gdy organ nie podejmie działań w celu wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, istotnego dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy i wyda rozstrzygnięcie pomimo niekompletnego materiału dowodowego. Przy czym dla przyjęcia istnienia tej wadliwości niezbędne jest wskazanie pominiętych czynności, a także nieprzeprowadzonych dowodów. W przeciwnym wypadku nie jest możliwe uznanie, że naruszenie wskazanych reguł proceduralnych mogło mieć wpływ na wynik sprawy. O istotnym wpływie naruszenia przepisu na wynik sprawy mowa jest wówczas, gdy zachodzi duże prawdopodobieństwo, że w przypadku, gdyby nie doszło do jego naruszenia, zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie różniłoby się od rozstrzygnięcia, które zostało wydane. Strona skarżąca powinna zatem wyszczególnić konkretne braki w postępowaniu dowodowym, które pomimo pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie pozwoliły organom na uzyskanie pełnego obrazu stanu faktycznego sprawy (por. wyrok NSA z 27 września 2019 r. sygn. akt I OSK 1743/17).

Odpowiadając na zarzut organ wskazuje, że RDOŚ w Lublinie podjął właściwe czynności mające na celu dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego oraz załatwienie sprawy, a także zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy. W przypadku niejasności lub braków w dokumentacji wezwał inwestora o dodatkowe wyjaśnienia i uszczegółowienia. Powyższe potwierdzają wyjaśnienia złożone w toku postępowania, będące wynikiem wnikliwości organu prowadzącego postępowanie, co wskazuje na przeprowadzenie przez organ szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W skierowanych do wnioskodawcy pismach organ wzywał również o odniesienie się do uwag mieszkańców wniesionych w toku postępowania. Podkreślenia wymaga, że przedłożona przez wnioskodawcę kip wraz z przedłożonymi aneksami, była zgodna z określonymi w art. 62a u.o.o.ś. wymaganiami i zawierała wszystkie wymagane prawem załączniki. Natomiast fakt, że wydana przez RDOŚ w Lublinie decyzja nie była zgodna z żądaniami i wymaganiami mieszkańców, przedstawionymi w przedłożonych pismach, nie świadczy o nieuwzględnieniu przez organ interesu społecznego. Jak wynika z uzasadnienia decyzji, organ rozpatrzył przedłożone spostrzeżenia mieszkańców i uwzględnił je na str. 11-17 decyzji.

Jak wynika z powyższego, stan faktyczny w sprawie został ustalony z zachowaniem wymogów określonych w art. 7 i art. 77 k.p.a. w zw. z art. 84, art. 63, 62a ust. 1 u.o.o.ś., jak również został oparty na zebranych w sposób wyczerpujący i rozpatrzonym całościowo materiale dowodowym (art. 80 k.p.a.) Zaskarżona decyzja zawiera pełne i wyczerpujące informacje o uwzględnionych łącznie i we wzajemnym powiązaniu uwarunkowaniach środowiskowych, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś. i które zostały uwzględnione przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Uzasadnienia te uwzględniają przede wszystkim rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, jego usytuowanie, rodzaj i skalę możliwego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do uwarunkowań technologicznych i lokalizacyjnych.

W związku z powyższym bezsprzecznie należy uznać, że organ wykazał się należyłą wnikliwością, a materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i zawiera wszelkie niezbędne elementy wskazane w przepisach u.o.o.ś. oraz jest wystarczający do ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia, wobec czego nie sposób zgodzić się ze stawianym zarzutem.

#### **Ad 2, 3, 4, 5**

Organ nie podziela zarzutu, że RDOŚ w Lublinie nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do ustalenia, iż przedmiotowe przedsięwzięcie jest częścią inwestycji polegającej na budowie S17. Organ pierwszej instancji jednoznacznie wskazał w charakterystyce planowanego przedsięwzięcia, będącej załącznikiem do decyzji z 15 kwietnia 2025 r., że przedsięwzięcie będzie realizowane w związku z „Budową drogi ekspresowej S17 Piaski - Hrebenne, Odcinek realizacyjny nr 6: węzeł „Zamość Wschód” wraz z węzłem - węzeł „Zamość Południe” wraz z węzłem dł. ok. 12,430 km”. Na powiązanie technologiczne przedsięwzięć wskazał również NSA w postanowieniu z 30 czerwca 2023 r., sygn. akt: III OW 86/23, rozstrzygając spór kompetencyjny między Wójtem Gminy Sitno a RDOŚ w Lublinie w zakresie właściwości organu. Natomiast wyjaśnienia wymaga, że zaistnienie powiązania technologicznego między przedsięwzięciami nie oznacza

automatycznie obowiązku przeprowadzenia ooś w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Decyzja organu o nałożeniu obowiązku przeprowadzenia ooś każdorazowo poprzedzona jest szczegółową analizą przedłożonej przez inwestora dokumentacji i oparta jest na kryteriach określonych w art. 63 u.o.o.ś. Natomiast sam fakt, że dane przedsięwzięcie realizowane jest jako część większego zamierzenia inwestycyjnego (w którym główne przedsięwzięcie kwalifikuje się jako zawsze znacząco oddziałującym na środowisko), nie oznacza automatyzmu w nakładaniu obowiązku przeprowadzenia ooś. Nie każda inwestycja towarzysząca budowie układu drogowego, planowana do realizacji zarówno przed, jak i po oddaniu drogi do użytkowania, będzie podlegała automatycznemu obowiązkowi przeprowadzenia ooś.

Jak podkreśla się w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok WSA w Lublinie z 20 października 2015 r., sygn. akt: II SA/Lu 63/15), oczywistym jest, że żadne przedsięwzięcie nie funkcjonuje w całkowitym oderwaniu od otoczenia, w tym bez powiązań z ciągami komunikacyjnymi. Dotyczy to w szczególności dróg i linii kolejowych, które zawsze są częścią większej całości, składając się na cały system komunikacyjny. Budowa inwestycji liniowych, zwłaszcza o większych rozmiarach i o złożonych rozwiązaniach konstrukcyjnych, przebiega na różnych odcinkach w ramach odrębnych, niezależnych od siebie robót budowlanych, które mogą być wykonywane przez różne podmioty i finansowane z innych źródeł. W związku z tym należy odwołać się do kryterium samodzielności funkcjonalnej, zakładającego, że dana inwestycja stanowi jedno przedsięwzięcie, jeżeli po jej zrealizowaniu będzie funkcjonować, niezależnie od tego, czy pozostałe elementy projektowanego systemu komunikacyjnego (np. linie kolejowe dużych prędkości położone w innych częściach kraju) zostaną zrealizowane, czy też nie.

Co więcej należy wskazać, że w przypadku inwestycji drogowych dość trudno wyodrębnić spośród całego zamierzenia inwestycyjnego zamkniętą całość, gdyż każda z dróg powiązana jest z istniejącą lub projektowaną siecią dróg i niejako ze swej istoty jest częścią pewnej całości składającej się na układ komunikacyjny. Budowa nowych dróg musi wpisywać się w układ dróg już istniejących lub projektowanych. Natomiast w opinii GDOŚ, planowane przedsięwzięcie polegające na rozbudowie drogi krajowej nr 74 na odcinku od ronda węzła „Zamość Wschód” do włączenia w istniejący przebieg z uwzględnieniem budowy wiaduktu nad linią kolejową nr 72 ma charakter samodzielny i zamknięty. Stanowi wprawdzie część większego zamierzenia inwestycyjnego, lecz jest z niego funkcjonalnie wyodrębniona. Celem budowy wiaduktu nad linią kolejową nr 72 jest poprawa bezpieczeństwa drogowego w miejscowości Jarosławiec.

Natomiast argumentem przemawiającym za tym, że wyodrębnienie z inwestycji polegającej na budowie drogi S17 inwestycji towarzyszących nie miało na celu uniknięcia przeprowadzenia ooś świadczy również fakt, że wniosek o wydanie decyzji dla drogi S17 Piaski Hrebenne został złożony w 2011 roku – kilkanaście lat przed złożeniem wniosku, inicjującego niniejsze postępowanie. Oczywistym jest, że w przypadku przedsięwzięć, dla których proces inwestycyjny jest długotrwały, a wydanie wszystkich decyzji pozwalających na realizację inwestycji drogowej nierzadko trwa kilka lat, wraz z upływem czasu pierwotne założenia i koncepcje mogą ulegać modyfikacjom. Podział zamierzenia inwestycyjnego na

etapy czy odrębne elementy nie zawsze ma celu próbę uniknięcia ooś. Często jest on podyktowany względami organizacyjnymi, technicznymi czy budżetowymi.

Podkreślenia wymaga, że objęcie całości ww. inwestycji (budowy drogi S17) odrębnymi decyzjami nie powoduje zniekształcenia rzeczywistej skali oddziaływania tych przedsięwzięć. Nie sposób również zgodzić się ze skarżącymi, że decyzja nie określa faktycznych parametrów i faktycznej skali inwestycji. Z akt sprawy oraz decyzji organu I instancji jasno wynika, na czym polega wnioskowane przedsięwzięcie oraz jaki jest zakres. Jak już organ zaznaczył powyżej, brak przeprowadzenia procedury ooś nie oznacza niezbadania oddziaływania inwestycji na środowisko. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach bez przeprowadzonej ooś oznacza, że informacje zawarte w kip są wystarczające do stwierdzenia, że przedsięwzięcie nie spowoduje znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko.

#### **Ad 6, 19**

Odnosząc się do zarzutu pominięcia udziału społeczeństwa i zignorowania wniosków mieszkańców o przeprowadzenie inwestycji poza terenem zabudowanym, organ wskazuje, że zgodnie z art. 79 ust. 1 u.o.o.ś., organ ma obowiązek zapewnić udział społeczeństwa wyłącznie w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza się ocenę oddziaływania na środowisko. Podkreślenia również wymaga, że udział społeczeństwa jest w myśl przepisów odrębną procedurą wykonywaną przez organ w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego i nie należy jej utożsamiać z wynikającym z art. 10 k.p.a. obowiązkiem zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania. W przedmiotowej sprawie RDOŚ w Lublinie nie stwierdził obowiązku przeprowadzenia ooś, w związku z czym zarzut należy uznać za bezzasadny.

Ponadto podkreślenia wymaga, że to inwestor decyduje o lokalizacji inwestycji, a organ bada wyłącznie możliwość realizacji przedsięwzięcia w zakresie i formie wskazanej we wniosku oraz jej wpływ na środowisko. Dokonywanie oceny co do prawidłowości rozwiązań funkcjonalnych w stosunku do planowanej drogi, kosztów inwestycji czy też jej zasadności wykracza poza zakres postępowania związanego z wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które wskazują m.in., że: „rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. Słusznie więc wskazał organ, że nie posiada kompetencji do rozstrzygania w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych objętej wnioskiem inwestycji (...), czy też jej przebiegu. Poddaje (on) własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja” (por. wyrok NSA z 23 lutego 2011 r., sygn. akt: II OSK 2516/10). Jak wskazano wyżej, organ prowadzący postępowanie administracyjne jest związany wnioskiem i nie może go dowolnie modyfikować. Zatem wszelkie propozycje odwołujących się dotyczące innego przebiegu przedmiotowej inwestycji oraz przyjętych rozwiązań technicznych i funkcjonalnych, nie mogą być rozpatrywane w ramach niniejszej sprawy.

Natomiast odnosząc się do kwestii związanej z kosztami realizacji przedsięwzięcia organ wskazuje, że analiza zasadności ekonomicznej oraz wielkości planowanych do poniesienia kosztów wykraczają poza zakres postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Żaden z przepisów prawa materialnego nie wskazuje na obowiązek uwzględnienia tego aspektu w rozstrzygnięcie organu, jak również nie nakłada na inwestora obowiązku przedłożenia analiz dotyczących tej kwestii w dokumentacji przedkładanej wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do właściwego organu. Należy jednak podkreślić, że organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach może w sposób pośredni wpływać na koszty realizacji inwestycji poprzez nałożenie na wnioskodawcę obowiązku wykonania stosownych działań mających na celu ograniczenie wpływu inwestycji na środowisko – jednakże nie ma to związku z oceną kosztów eksploatacji i utrzymania przedsięwzięcia jako określonego założenia inwestycyjnego.

#### **Ad 7**

W odpowiedzi na zarzut organ wskazuje, że w przypadku wszystkich przedsięwzięć, zakwalifikowanych zgodnie r.o.o.ś. do grupy przedsięwzięć mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko, obowiązek przeprowadzenia ooś, a co za tym idzie obowiązek sporządzenia raportu, jest nakładany w przypadku, gdy organ uzna to za konieczne po przeprowadzonej analizie złożonego wniosku i dokumentacji. Natomiast w przypadku, gdy organ nie stwierdzi konieczności przeprowadzenia ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest na podstawie kip, bez konieczności sporządzania raportu. Przedmiotowe przedsięwzięcie, zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 ust.1 pkt 31 r.o.o.ś. kwalifikuje się do grupy przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. W związku z tym, sporządzenie raportu nie było wymagane przepisami prawa.

#### **Ad 8, 17**

Organ wskazuje, że każda inwestycja polegająca na budowie, przebudowie bądź rozbudowie istniejącej infrastruktury drogowej niesie za sobą możliwość emisji dodatkowych zanieczyszczeń powietrza oraz innych zanieczyszczeń zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. W związku z tym, inwestor na str. 46 – 68 kip z grudnia 2023 r. wyczerpująco opisał prognozowane w związku z realizacją inwestycji emisje: zanieczyszczeń pyłowo – gazowych, hałasu, odpadów oraz przewidywane ilości odprowadzanych z terenu przedsięwzięcia ścieków i wód opadowych. Na podstawie przedstawionych przez inwestora analiz wynika, że przedsięwzięcie nie będzie miało znacząco negatywnego wpływu ani na środowisko, ani zdrowie i życie ludzi. Co więcej, w związku z prognozowanymi przekroczeniami dopuszczalnych norm hałasu, jak wskazano na str. 7 niniejszej decyzji. RDOŚ w Lublinie w pkt. 1) i 2).III rozstrzygnięcia z 15 kwietnia 2026 r. zobowiązał inwestora do zastosowania działań minimalizujących w postaci ekranów akustycznych i cichej nawierzchni. Natomiast jak już wspomniano na str. 8 niniejszej decyzji, dla wariantu inwestycyjnego w odległości 10h (h – wysokość pojedynczego emitora – 0,5 m) czyli 5 m od emitora nie występują przeznaczone do zachowania budynki mieszkalne narażone na przekroczenia wartości odniesienia substancji w powietrzu.

Natomiast w kontekście emitowania zanieczyszczeń powstających w związku z eksploatacją i utrzymaniem drogi w sezonie zimowym należy podkreślić, że warunki stosowania chemicznych środków w zimowym utrzymaniu dróg są uregulowane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 27 października 2005 r. w sprawie rodzajów i warunków stosowania środków, jakie mogą być używane na drogach publicznych oraz ulicach i placach (Dz. U. Nr 230, poz. 1960). Ponadto, jak wskazano na str. 14 kip z grudnia 2023 r., wody opadowe z nawierzchni jezdni będą odprowadzane do szczelnych rowów drogowych - bezpośrednio lub za pomocą wpustów deszczowych do kolektorów deszczowych, a następnie do rowu drogowego lub zbiornika wód deszczowych i finalnie do odbiorników. Działania te ograniczą przedostawanie się zanieczyszczeń bezpośrednio do gleby.

Odnosząc się do wskazanych przez odwołujących się kwestii narażenia mieszkańców na uciążliwości związane z bliskim sąsiedztwem inwestycji, należy podkreślić, że RDOŚ w Lublinie dogłębnie i z należytą starannością zbadał wskazane w art. 63 u.o.o.ś. okoliczności i dokonał stosownej analizy wpływu planowanej inwestycji na środowisko. W decyzji z 15 kwietnia 2025 r. organ określił warunki i wymagania oraz nałożył obowiązek wykonania działań ograniczających negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia zarówno na środowisko naturalne, jak i na życie i zdrowie ludzi. RDOŚ w Lublinie określił wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 u.o.o.ś., w szczególności w projekcie budowlanym w przypadku decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wskazując konieczność zastosowania środków ochrony akustycznej w postaci ekranów akustycznych oraz cichej nawierzchni. RDOŚ w Lublinie nałożył również obowiązek monitorowania akustycznego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko poprzez przeprowadzenie cyklicznych pomiarów hałasu.

## **Ad 9**

Odpowiadając na zarzut GDOŚ wskazuje, że RDOŚ w Lublinie dokonał wszelkich starań w kwestii uzyskania wymaganych prawem opinii i uzgodnień. Organ pierwszej instancji dwukrotnie, pismami z 14 marca 2024 r. oraz 25 września 2024 r. zwracał się do Lubelskiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Lublinie oraz Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Lublinie o wydanie opinii w sprawie konieczności lub braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia.

Należy podkreślić fakt, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest związany stanowiskiem wyrażonym przez organy opiniujące w kontekście stwierdzenia braku konieczności przeprowadzenia ooś. Organ prowadzący postępowanie jest zobowiązany do wykonania własnych analiz w zakresie określonym w art. 63 u.o.o.ś. Jednakże w przypadku, gdy zawarte w opinii organów opiniujących informacje są zgodne z ustaleniami organów, bezpodstawne byłoby podważanie zaleceń zawartych przekazanych pismach.

Podkreślenia wymaga, że wydanie decyzji następczych, do których należy między innymi pozwolenie wodnoprawne, następuje po wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zatem nie ma wpływu na prowadzone postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Natomiast jak wskazała odwołująca się, decyzja

Dyrektora Zarządu Zlewni w Zamościu dotyczyła rozbudowy odcinka DK74 przebiegającego „po starym śladzie drogi, innym niż w.w inwestycja”. Nie sposób zatem odnosić się w prowadzonym postępowaniu do kwestii zawartych w rozstrzygnięciach dotyczących innego postępowania administracyjnego, za jakie bezsprzecznie należy uznać sprawę dotyczącą przebudowy tego samego odcinka drogi, lecz polegającej na odmiennych założeniach planistycznych i technicznych.

#### **Ad 10**

Nie sposób zgodzić się z opinią skarżących wskazującą, że odpowiedzi na uwagi i wnioski mieszkańców i strony postępowania były ogólne i wybiórcze. Na str. 9-10 decyzji z 15 kwietnia 2025 r. RDOŚ w Lublinie szczegółowo opisał wniesione uwagi mieszkańców. Następnie, w oparciu o dokumentację sprawy oraz po uzyskaniu stanowiska inwestora w podnoszonych kwestiach, organ zarówno w rozstrzygnięciu z 15 kwietnia 2025 r., jak i w wystosowanym w toku postępowania piśmie z 25 stycznia 2025 r. skierowanym do autorów uwag, odpowiedział na wskazane zastrzeżenia co do realizacji przedmiotowej inwestycji. Organ odniósł się do wątpliwości dotyczących m.in. obowiązku przeprowadzenia oś przedsięwzięcia, przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej, kwestii przeprowadzenia konsultacji społecznych, prognozowanych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko oraz życie i zdrowie człowieka. RDOŚ w Lublinie szczegółowo wyjaśnił również kwestie potencjalnego wpływu inwestycji na teren Parafii Rzymsko-Katolickiej Najświętszego Serca Jezusowego. W związku z powyższym, w opinii GDOŚ organ kompleksowo odpowiedział na złożone w toku postępowania uwagi.

Jednocześnie organ wskazuje, że obowiązujące przepisy nie narzucają formy, w jakiej wnioskodawca jest zobowiązany do przedstawienia zmian i korekt w przedkładanej dokumentacji. W opinii organu, przedstawienie klp w formie tekstu jednolitego, zawierającego modyfikacje względem pierwotnie złożonego dokumentu, zapewnia czytelność oraz spójność materiału dowodowego, a śledzenie wprowadzonych zmian jest możliwe poprzez chronologiczną analizę akt.

Organ po weryfikacji zgromadzonych akt sprawy nie zgadza się z zarzutem, że decyzja została wydana bez możliwości odniesienia się do ostatniej odpowiedzi inwestora. Wyjaśnić należy, że przedłożone przy piśmie z 18 kwietnia 2025 r. wyjaśnienia nie zawierały nowych informacji w sprawie mogących spowodować zmianę stanowiska organu. Pismo z 18 kwietnia 2025 r. zawierało odpowiedź na uwagi stron postępowania przekazane inwestorowi przez RDOŚ w Lublinie. Przekazanie uwag inwestorowi przez organ i odpowiedź inwestora miały w postępowaniu charakter fakultatywny i wynikają z dobrej praktyki, natomiast okoliczność ta nie miała wpływu na rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji. Podkreślenia również wymaga, że to strona podnosząca zarzut powinna uprawdopodobnić, w jaki sposób brak możliwości zapoznania się z przedłożonym piśmie uniemożliwił jej dokonanie konkretnych czynności procesowych, które mogłyby mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Natomiast skarżący nie wskazali, jakie konkretnie nowe uwagi wniesliby oraz nie udowodnili, w jaki sposób mogłyby one podważyć dotychczasowe ustalenia organu i w jaki sposób miałyby wpływ na rozstrzygnięcie.

### **Ad 11**

Organ wskazuje, że ocena kwestii formalnych dotyczących uzyskania pozwoleń na wykonywanie odwiertów nie należy do kompetencji organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Podkreślenia również wymaga, że inwestor nie ma obowiązku przedstawiania wyników prac geologicznych na etapie wniosku o wydanie ww. decyzji, o ile organ w prowadzonym postępowaniu nie uznał pozyskania tego typu informacji za konieczne do przeanalizowania w trakcie postępowania. W przedmiotowej sprawie, zarówno w opinii RDOŚ w Lublinie, jak i GDOŚ, z uwagi na charakter prowadzonej inwestycji i miejsce jej realizacji, zawarte na str. 17 kip z grudnia 2023 r. informacje dotyczące podłoża były wystarczające do wydania stosownego rozstrzygnięcia.

### **Ad 12**

W odpowiedzi na zarzut organ wyjaśnia, że w przypadku przedsięwzięć zaliczanych zgodnie z r.o.o.ś. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko podstawowym dokumentem przedkładanym wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest kip. Natomiast w myśl art. 62a u.o.o.ś., kip, w odróżnieniu od raportu, nie musi zawierać pełnej inwentaryzacji przyrodniczej. Wystarczy, aby przedłożona kip zawierała informacje umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś., oraz pozwalające na ewentualne określenie zakresu raportu. W analizowanej sprawie RDOŚ w Lublinie uznał, że przedstawione w kip oraz uzupełnieniach informacje są wystarczające do stwierdzenia, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Nie jest to natomiast równoznaczne z tym, że organ nie przeanalizował wpływu planowanej inwestycji na środowisko. Podkreślenia bowiem wymaga, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawsze poprzedzone jest analizą wpływu przedsięwzięcia na środowisko, nawet w przypadku, gdy organ nie stwierdzi konieczności przeprowadzenia ooś oraz może skutkować nałożeniem warunków mających na celu unikanie, zapobieganie lub minimalizację tego wpływu.

### **Ad 13, 14**

Jak już organ wskazał powyżej, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia organ bada wyłącznie możliwość realizacji przedsięwzięcia w zakresie i formie wskazanej we wniosku oraz jego wpływ na środowisko. Każda inwestycja drogowa jest w pewnym stopniu obciążona ryzykiem wystąpienia awarii i wynikających z użytkowania drogi niebezpiecznych sytuacji. Fakt ten nie oznacza natomiast braku możliwości realizacji przedsięwzięcia. Natomiast podkreślenia wymaga, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie posiada uprawnień do badania słuszności realizacji inwestycji drogowej pod kątem bezpieczeństwa, płynności ruchu czy poziomu komplikacji organizacji ruchu drogowego. Organ nie jest uprawniony również do badania słuszności stosowania odstępstw od obowiązującego prawa drogowo – budowlanego. Organ działa w granicach wniosku inwestora, badając możliwość udzielenia zgody na realizację przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym przez inwestora. Jeśli w wyniku analizy dokumentacji zgromadzonej w trakcie prowadzonego

postępowania nie zdiagnozuje on przesłanek odmownych określenia warunków realizacji przedsięwzięcia, co miało miejsce w analizowanej sprawie, wówczas jest zobowiązany do wskazania w decyzji wariantu inwestora jako dopuszczonego do realizacji i określenia dla niego warunków realizacji.

#### **Ad 15**

Odpowiadając na zarzut odwołujących się dotyczący utrudnienia mieszkańcom życia i dostępu do ważnych ośrodków oraz utrudnienie realizacji potrzeb duchowych mieszkańców, z uwagi na obecność inwestycji w bezpośrednim sąsiedztwie kościoła parafialnego, organ wskazuje, że wnioskodawca w piśmie z 14 sierpnia 2024 r., wskazał, że planowana inwestycja przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa mieszkańców pod względem ruchu drogowego. Budowa wiaduktu nad linią kolejową jest bowiem rozwiązaniem bezpieczniejszym niż przejazd drogowo – kolejowy na poziomie szyn. Natomiast inwestycja nie będzie ingerowała w budynek kościoła ani nie będzie ograniczała dostępu mieszkańców do tego budynku, wobec czego, w opinii organu, nie będzie miała negatywnego wpływu na realizację potrzeb duchowych mieszkańców. Z samego sąsiedztwa drogi względem kościoła trudno wywodzić utrudnianie realizacji potrzeb duchowych. Podkreślenia wymaga, że w ramach inwestycji planowana jest również budowa przejść dla pieszych w sąsiedztwie kościoła, co zwiększy bezpieczeństwo drogowe na odcinku drogi. Zarzut należy zatem uznać za bezzasadny.

#### **Ad 16, 18**

Zaznaczyć należy, że określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia jest pierwszym etapem inwestycji, który warunkuje i determinuje wszystkie późniejsze działania w celu realizacji przedsięwzięcia, a także określa ramy, w jakich przedsięwzięcie może być realizowane. Decyzja ta nie rodzi dla wnioskodawcy prawa własności do terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie. W orzecznictwie również przyjmuje się, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter rozstrzygnięcia wstępnego względem ewentualnego przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia i pełni ona względem niego funkcję prejudycjalną. Skutki prawne decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określone są w art. 86 u.o.o.ś. Tym samym uzyskanie pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie przesądza jeszcze o tym, czy inwestor przystąpi do realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Należy wskazać, że budowa dróg należy do grupy inwestycji liniowych celu publicznego, których budowa wiąże się z koniecznością wywłaszczenia osób oraz podmiotów posiadających własność na terenach, przez które droga będzie przebiegała. Realizację inwestycji drogowych reguluje ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 311), dalej u.z.r.i.d. Kwestie związane z nabywaniem nieruchomości i wywłaszczeniem reguluje rozdział 3 ww. ustawy, tym samym kwestie te wykraczają poza przedmiot postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. To samo dotyczy obiektów, które zostaną wyburzone oraz kryteriów, którymi będzie się kierował inwestor przy ingerencji w nieruchomości. Linie rozgraniczające teren pod drogi wskazuje organ, który wydaje decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Sposób

wyłączenia nieruchomości pod drogi reguluje art. 12, zaś poza pasami drogowymi art. 13 u.z.r.i.d. (o tych nieruchomościach decyduje zarządca drogi). W związku z tym, że kwestie zajętości terenu reguluje u.z.r.i.d. oraz decyzja organu właściwego do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, nie są to zagadnienia leżące w kompetencji organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ponadto zauważyć należy, że ocena wpływu przedsięwzięcia na nieruchomości jest co prawda elementem koniecznym w ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jednakże w tym zakresie nie bada się wpływu inwestycji na wartość tych dóbr materialnych (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 marca 2013 r., C-420/11, oraz wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 25 lutego 2015 r., sygn. akt: II SA/Go4/15).

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego wyłączenia z uprawy kilkunastu hektarów gleby oraz wyłączenia z ekosystemu kilkunastu hektarów terenów biologicznie czynnych, organ wskazuje, że obowiązujące przepisy prawa nie zawierają bezwzględnego zakazu wznoszenia obiektów budowlanych oraz infrastruktury komunikacyjnej na gruntach rolnych, nawet tych o najwyższych klasach (I-III). Konieczność zajęcia gruntów ornych nie stanowi zatem przeszkody dla realizacji inwestycji w zaprojektowanym kształcie.

Faktem jest, że budowa drogi wiąże się z zajęciem obszarów biologicznie czynnych. Jednak z uwagi na skalę ingerencji przedmiotowego przedsięwzięcia w te obszary oraz fakt, że jest to inwestycja celu publicznego, mającą na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa i ciągłości ruchu, zajęcie tych obszarów nie stanowi przesłanki uniemożliwiającej realizację przedsięwzięcia w formie wskazanej we wniosku.

#### **Ad 20, 21**

Odnosząc się do zarzutów dotyczących nieprawidłowego ujęcia ochrony chomika europejskiego w decyzji RDOŚ w Lublinie z 15 kwietnia 2025 r., GDOŚ wskazuje, że w pkt 19) III–25) III ww. decyzji organ określił warunki i wymagania oraz nałożył obowiązek działań w zakresie ograniczenia negatywnego wpływu inwestycji na populację występującego na terenie inwestycji gatunku. Decyzja o nałożeniu ww. warunków została poprzedzona analizą założeń budowlanych w odniesieniu do uwarunkowań przyrodniczych terenu realizacji inwestycji i terenów sąsiadujących, co w opinii GDOŚ zapewni ograniczenie znacząco negatywnego wpływu inwestycji na populację chomika europejskiego.

Jak już organ wskazał na str. 9 i 10 niniejszej decyzji, RDOŚ w Lublinie w decyzji z 15 kwietnia zobowiązał inwestora do realizacji działań minimalizujących wpływ inwestycji na miejscową populację chomika europejskiego, tj. do stworzenia urządzeń ułatwiających przemieszczanie się osobników pod projektowaną drogą (przepustu oraz rur zainstalowanych wzdłuż przyczółków wiaduktu), prowadzenia nadzoru przyrodniczego występowania chomika w granicach inwestycji w trakcie prowadzenia prac związanych z odhumusowaniem i zajęciem terenu, przenoszenia osobników poza tereny inwestycji pod nadzorem przyrodniczym, zabezpieczenie studzienek, kolektorów i innych elementów systemu odwodnienia w sposób ograniczający możliwość wpadania do nich drobnych ssaków oraz ułatwiający samodzielne wydostanie się z nich zwierząt. Ponadto inwestor został zobowiązany do prowadzenia przez nadzór przyrodniczy monitoringu w okresie realizacji inwestycji w okresach aktywności chomika oraz w przypadku stwierdzenia istniejącego zagrożenia, np. wkraczania osobników

na teren budowy, zastosowania działań minimalizujących, np. poprzez zastosowanie czasowych ogrodzeń zabezpieczających.

Nie sposób również zgodzić się z interpretacją art. 63 ust 1 pkt 2 lit e u.o.o.ś. przedstawioną przez skarżących, że występowanie na obszarze inwestycji gatunku chronionego determinuje konieczność przeprowadzenia ooś. Ww. przepis wskazuje bowiem, że obowiązek przeprowadzenia ooś dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody. Zapis ten nie stanowi jednak, że sam fakt wystąpienia gatunku chronionego na terenie planowanego przedsięwzięcia automatycznie oznacza konieczność nałożenia przez organ obowiązku przeprowadzenia ooś.

Co więcej, fakt wystąpienia na terenie realizacji inwestycji gatunku chronionego nie oznacza, że inwestycja nie może być realizowana. W określonych przypadkach, określonych w art. 56 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2026 r. poz. 13), możliwe jest uzyskanie zezwolenie na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie zezwala na przeprowadzenie czynności zakazanych w stosunku do gatunków chronionych. Określa ona warunki wykorzystania terenu ze szczególnym uwzględnieniem m. in. konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, w tym gatunków chronionych i może pouczać co do konieczności uzyskania ww. zezwolenia względem gatunków chronionych występujących na terenie inwestycji. Zezwolenie z zakresu ochrony gatunkowej ma węższy zakres, przez co zawiera bardziej szczegółowe postanowienia w porównaniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

## **Ad 22**

Odnosząc się do zarzutów dotyczących nadania decyzji z 15 kwietnia 2025 r. rygoru natychmiastowej wykonalności GDOŚ wskazuje, iż nie zasługują one na uwzględnienie oraz wyjaśnia.

Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu, decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Jak słusznie wskazują skarżący, nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności dotyczy sytuacji wyjątkowej, a wymienione w art. 108 § 1 k.p.a. przesłanki muszą zaistnieć w sposób realny, a nie hipotetyczny (por. wyrok WSA w Kielcach z 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: II SA/Ke 612/18). Omawiany rygor może być nadany decyzji tylko w sytuacji, gdy jest to niezbędne dla ochrony wartości wskazanych w art. 108 § 1 k.p.a. Każda sprawa wymaga jednak indywidualnego podejścia, zaś automatyzm działań we wszystkich przypadkach jest wykluczony (por. wyrok NSA z 8 maja 2012 r., sygn. akt: I OSK 1892/11).

Niezbędność jest przesłanką wspólną dla wszystkich przypadków nadania decyzji rygoru, wymienionych w art. 108 § 1 k.p.a., a okoliczność jej zaistnienia musi być

jednoznacznie wykazana. Podkreślenia przy tym wymaga, iż norma prawna określona w art. 108 § 1 k.p.a. nie wymaga jednoczesnego spełnienia wszystkich kryteriów wymienionych w tym przepisie. Spełnienie co najmniej jednego z nich daje organowi podstawę prawną do przyznania uprawnień wynikających z tego instrumentu prawnego.

Na podstawie art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, ze zm.), ww. przedsięwzięcie zalicza się do inwestycji celu publicznego, tj. działań o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990, ze zm.), dalej u.g.n. Przedmiotowe przedsięwzięcie należy do inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym i krajowym. Wspomniany art. 6 u.g.n. jako takie inwestycje wskazuje m.in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowę, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Tym samym, przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne stanowi inwestycję celu publicznego, co świadczy o jego szczególnym charakterze z punktu widzenia ogółu, określonego w art. 108 § 1 k.p.a. mianem innego interesu społecznego (por. wyrok WSA w Krakowie z 20 grudnia 2012 r., sygn. akt: II SA/Kr 1535/12). Realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia wpisuje się zatem bez wątplenia w katalog działań podejmowanych w interesie społecznym, przedkładanym nad interes indywidualny pojedynczych stron postępowania.

Jak wskazano we wniosku o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności, głównym celem rozbudowy DK 74 na analizowanym odcinku jest zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego w miejscu przecięcia drogi z linią kolejową nr 72. Po wybudowaniu drogi ekspresowej S17 pozostawianie DK74 w obecnym przebiegu może powodować powstanie poważnych zdarzeń drogowych w sytuacjach zamknięcia zapór przejazdu kolejowego. Stworzenie bezkolizyjnego przejazdu nad linią kolejową zapewni wysoki komfort ruchu drogowego o dużej swobodzie ruchu przy wzroście bezpieczeństwa. Organ pierwszej instancji, mając na uwadze charakter planowanego przedsięwzięcia z punktu widzenia bezpieczeństwa lokalnego ruchu drogowego przychylił się do wniosku o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

W związku w powyższym, a także po ponownej analizie argumentacji wnioskodawcy uzasadniającej nadanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności, organ odwoławczy wskazuje, że wypełniała ona jedną z czterech fakultatywnych przesłanek wymienionych w art. 108 § 1 k.p.a. Tym samym, zarzut odnośnie braku spełnienia przesłanek określonych powyższym przepisem nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się natomiast do wniosków o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji z 15 kwietnia 2025 r. na podstawie art. 86e u.o.o.ś., organ wskazuje, iż postanowieniem z 25 marca 2026 r, znak: DOOŚ-WDŚII.420.21.2025.MB.21, rozpatrzył omawiane wnioski, odmawiając wstrzymania wykonania skarżonej decyzji. Wyjaśnienia wymaga, iż ewentualne

uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności w decyzji kończącej postępowanie odwoławcze byłoby bezprzedmiotowe, gdyż decyzja wydana przez organ II instancji (GDOŚ) to decyzja ostateczna, podlegająca wykonaniu. Z kolei instytucja rygoru natychmiastowej wykonalności, w przypadku jej zastosowania przez organ pierwszej instancji, ma zastosowanie do decyzji nieostatecznych i obowiązuje do czasu uzyskania przez decyzję przymiotu ostateczności.

Podsumowując, organ odwoławczy na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, a także po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji, GDOŚ, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszeń prawa, utrzymał decyzję z 15 kwietnia 2025 r. w mocy. W ocenie GDOŚ rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Lublinie jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jego uchylenie

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

### **Pouczenie**

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

### **Otrzymują:**

1. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad,
2. ██████████

3. [REDACTED]
4. [REDACTED]
5. [REDACTED];
6. [REDACTED];
7. pozostałe strony postępowania, zgodnie z art. 49 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś.

**Do wiadomości:**

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie.